

kan afgøres ved voldgift, som udgangspunkt har bindende virkning her i landet. Det er arbejdsgruppens skøn, at en sådan regel, der gælder, uanset om Danmark har indgået en konvention med den stat, hvor voldgiftskendelsen er afsagt, efter, at New York-konventionen er gennemført i dansk ret, ikke har nævneværdig betydning i praksis, da langt de fleste sager om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser afgøres efter New York-konventionen. Henset hertil og til, at det gældende udgangspunkt om anerkendelse af alle udenlandske voldgiftskendelser er meget vidtgående, anbefaler arbejdsgruppen, at Danmark fremover kun anerkender og fuldbyrder voldgiftskendelser, der er omfattet af New York-konventionen, dvs. hvor kendelsen er afsagt i en stat, der har tiltrådt New York-konventionen.

5.13.2. Retsplejerådet bemærker i sin udtalelse, at arbejdsgruppens lovudkast ikke indeholder nogen udtrykkelig regel om, at danske voldgiftskendelser har bindende virkning (retskraft) her i landet. Det samme er tilfældet for den gældende voldgiftslov. Derimod er den norske voldgiftslov ligesom UNCITRAL's modellov udformet således, at der er én fælles regel om anerkendelse (og fuldbyrdelse) af alle voldgiftskendelser uanset oprindelsesland, dvs. også omfattende indenlandske voldgiftskendelser.

Retsplejerådet finder, at forslaget i Advokatrådets redegørelse om tvangsfuldbyrdelse af voldgiftsrettens afgørelser om foreløbige retsmidler rejser en række tvivlsspørgsmål af væsentlig principiel og praktisk betydning.

Retsplejerådet anfører endvidere, at selv hvis adgangen til tvangsfuldbyrdelse af voldgiftsrettens afgørelser om foreløbige retsmidler begrænses til de foreløbige retsmidler, der findes i retsplejeloven, er der en række spørgsmål, som må afklares. Hvis domstolene ingen materiel prøvelse skal foretage, når blot voldgiftsrettens foreløbige afgørelse efter sin art er et »forbud« eller en »arrest«, vil parterne ved aftale kunne hidføre en retstilstand, hvor et forbud kan nedlægges i videre omfang, end retsplejeloven giver mulighed for, og hvor overtrædelse af et sådant forbud er strafbart. Dette kan fremstå således, at parterne dermed ved aftale vil kunne indføre et strafansvar. Hvis domstolene omvendt i større eller mindre omfang skal foretage en prøvelse af, om retsplejelovens betingelser for forbud eller arrest er opfyldt, kan det diskuteres, i hvilket omfang der overhovedet er tale om, at voldgiftsrettens afgørelse tvangsfuldbyrdes.

Retsplejerådet peger på, at man i princippet kan forestille sig en mellemøsning, hvor domstolene

hverken automatisk tvangsfuldbyrder voldgiftsrettens afgørelse om et foreløbigt retsmiddel (alene med forbehold for de almindelige ugyldighedsgrunde) eller foretager en fuldstændig prøvelse af, om retsplejelovens betingelser for det foreløbige retsmiddel er opfyldt. Det er imidlertid vanskeligt at se, hvordan en sådan mellemøsning med en »vis« yderligere prøvelse (ud over de meget snævre almindelige ugyldighedsgrunde) skulle formuleres i en lovbestemmelse, og hvordan den i givet fald ville skulle administreres i praksis.

Man kan derimod efter Retsplejerådets opfattelse bedre forestille sig, at hvis voldgiftsretten med en udførlig begrundelse har truffet afgørelse om et foreløbigt retsmiddel, som er reguleret i retsplejeloven, ud fra kriterier, som harmonerer med retsplejelovens betingelser for det pågældende foreløbige retsmiddel, så vil voldgiftsrettens afgørelse have afgørende betydning for domstolenes beslutning om at iværksætte et tilsvarende foreløbigt retsmiddel. Det kan også formuleres på den måde, at prøvelsen af retsplejelovens betingelser lempes, men at der principielt er tale om, at domstolene anvender retsplejelovens regler. Spørgsmålet er imidlertid, om det er hensigtsmæssigt, at en sådan retstilstand i givet fald betegnes som en fuldbyrdelse af voldgiftsrettens afgørelse.

Retsplejerådet bemærker, at hverken UNCITRAL's modellov eller den norske eller den svenske voldgiftslov indeholder regler om fuldbyrdelse af voldgiftsrettens afgørelser om foreløbige retsmidler. Derimod indeholder den engelske voldgiftslov og de tyske regler bestemmelser om, at domstolene skønsmæssigt kan tillægge voldgiftsrettens afgørelser om foreløbige retsmidler eksigibilitet (dvs. bestemme, at de kan tvangsfuldbyrdes) – i de tyske regler dog udtrykkeligt begrænset til tilfælde, hvor der ikke allerede er indgivet anmodning til domstolene om iværksættelse af et tilsvarende foreløbigt retsmiddel.

Advokatrådets arbejdsgruppe har over for Retsplejerådet anført, at arbejdsgruppens forslag om tvangsfuldbyrdelse af voldgiftsrettens afgørelser om foreløbige retsmidler skal ses i lyset af det igangværende revisionsarbejde med UNCITRAL-modellovens bestemmelser om voldgiftsrettens afgørelser om foreløbige retsmidler. Arbejdsgruppen har valgt en løsning, der er begrundet i navnlig procesøkonomiske overvejelser og hensynet til voldgiftens effektivitet.

Henset til de endnu ikke afsluttede forhandlinger om revision af modelloven på dette område er det imidlertid arbejdsgruppens opfattelse, at spørgsmålet om fuldbyrdelse af voldgiftsrettens afgørelser om